



**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XLIII. Et statim Iesus in semetipso cognoscens uirtutem ex sese
prodijisse, conuersus in turba aiebat: Quis tetigit uestimenta mea? Et
dicebant ei discipuli ipsius: Vides turbam undiq[ue] ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

2. Cor. 1. 5.
Rom. 8.

Galat. 2.

tere amplius. Et licet in nobis maneat ingenia corruptio, eiusdem tamen fluxum sinit, dum cogitationes pravas cohercet, ne illis (vt antea) superemur. Animos item tranquilla, dum suo sermone salutis certos reddit, vt nobis cum Apostolo clamare liceat: Si Deus pro nobis, quis contra nos? Intentabit crimina aduersus electos Dei? Deus est qui iustificat, quis ille qui condemnat? Item: Non autem iam non ego, sed viuic in me Christus, &c. Obseruabis autem, vnde nobis consistere possit, vt in vobis per Christum curatos esse. Si nimirum corrupta natura fluxus sistatur, nec in vobis peccatum amplius regnet. Quoad enim carnis affectibus abrepti, in omne scelus vnum frustra, vel Christum proficemur, vel salute per illum parte gloriamur. Arguuntur hoc loco, qui euangelij profectum superbi, pessimis suae carnis desiderijs indulgent, peccata peccatis accumulanti, & effreni morum libertate Christi nomen atque fidem prophanant. Sunt hi ex eorum numero, quibus ille olim dicit: Discedite a me omnes, qui operamini iniquitatem. Non enim quisquis mihi dixerit, Domine Domine, introibit in regnum meum, sed qui fecerit voluntatem patris mei, qui in caelo est. Matth. 7. Arguuntur ergo corruptionem nostram, vt amur autem Christo medico, & per illum curati, vitam vitanam illius professione dignam, vt cum eodem in caelis aeternum viuere & regnare deus. Ipsi debentur iudicium, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A XLII.

Et statim Iesus in semetipso cognoscens uirtutem ex se prodisse, conuersus in turba aiebat: Quis tetigit uestimenta mea? Et dicebant ei discipuli ipsius: Vides turbam undique prementem te, & dicis, Quis me tetigit? Et circūspiciebat ut uideret eam, quae hoc fecerat. Mulier uero timens & tremens, cum sciret quod factum esset in se, uenit, & prociuit coram eo, dixitque ei omnem ueritatem. Ille autem dixit ei: Filia, fides tua te seruaui; uade in pace, & esto sana a flagello tuo.

Argumentum
et ipsius presentis loci.

Quemadmodum Dominus noster Iesus Christus nostrae salutis ergo in modum uenit: ut in fide confirmet, qui adhuc infirmi uacillant. Exemplum eius rei euidenter in presenti narratione. Mulier cui proponit. Venit enim ad Christum Iairus, Synagoga princeps: qui licet illius opem pro filia uentura imploret, magna tamen adhuc fidei infirmitate laborat, sicut omnes circūstantes docent. Nihil tamen adeo illum reiecit Christus, sed potius fidem ipsius nutantem diligentissime suscipiens, dum tantum eundem mulieri sanguinis fluxione incurabiliter laboranti mirifice medetur. Quia tamen miraculum hoc occulte editum fuerat, & proinde nihil profuisset, illud ipsum in lucem protrahit, & tantum Iairi quam omnium nostrum institutioni accommodat. Ita enim docemur, quid de ipso recte sentiendum sit, vt item salutis in ipso confortes reddamur, & quid nos accepto salutis beneficio facere ueniamus: De quibus singulis suo loco dicemus.

Christus intelligit uirtutem ex se prodisse. Luc. 6.

Actorum 19.

Matth. 10.
Marci 16.

Primo Christum cognouisse aut sensisse dicitur, uirtutem ex se prodisse, qua mulier illa curata fuit. Quod ideo annotatur, ne quis miraculum hoc fortuito accidisse putaret, aut illud uirtutem retuleret, cuius simbram illa tetigerat. Sic alibi ex Christo uirtutem exiuisse Lucas scribit, qui uenit sanare, qui illum contrectabant. Quin passim hoc diligenter caute scripturae ne salutis nostrae gloria aliud quam in vnum Christum referatur. Facit haec, quod cum ad Pauli sudaria ne salutis nostrae gloria immundi cessasse scribuntur, ibidem miraculorum istorum omnium auctor uirtutes indicatur. Deus, qui ista sic fieri uoluit, vt Apostolorum doctrine fidem faceret, & de Christo filio suo publice testaretur. Idem de ijs sciendum est quae olim ad Martyrum sepulchra edita fuisse. Arguuntur & alij ex veteribus prodiderunt. Illis enim non loci religionem, sed illorum doctrinam & fidem Deus commendare uoluit, & crucis scandalo mederi, quod ex ignominiosa illorum morte opud uideri non poterat. Nihil ergo istorum superstitioni miracula ista seruiunt, qui ex Christi aut sanctorum reliquijs questum fecere. Nam vt de imposturis nihil dicamus, quas circa has sanctorum reliquias

et vere facta esse aut fieri fateamur quaecumq; isti dicunt, quid hinc aliud colligetur, quam si doctrina credendum esse, quam ipsi professi sunt, quorum ille reliquia habentur? At non sufficiunt ad doctrinam comprobationem miracula, nisi eadem Evangelio ab Apostolis praedicato consentiat: quando in angelo quidem calvisio credendum est, si aliud Evangelium praedicet, & ex scripturis constat, non raro a seculatoribus & Antichristi mystis miracula praecleara fieri, quibus Deus suorum falsitatem tentare & exercere consuevit. Et ne a signis penderemus, in quibus fraudes & imposturae varie committi possunt, verbum suum nobis dedit Deus, quo & voluntatem suam & omnem veram fidei rationem evidenter expressit. Quicquid ergo huius est, ad fidei regulam & Dei verbum examinari debet, ne temere superstitiosus impostorum traditionibus nos circumduci patiamur.

Sed ad Christum redeamus. Quae res, quis nam vestimenta ipsius attigerit. Discipulis autem ista quaestio ridicula videtur, qui ad turbam vulgi undiq; ipsi imminentem respiciebat, fidei vero & salutaris mysterium, quod hic agebatur, ignorabant. Nec ideo hanc quaestionem Christus movit, quod mulieris factum ignoraret, sed ut illud patefactum, tam laici quam aliorum omnium institutioni servaret, sicuti initio monuimus. Docemur enim, quis verus ille Christi contactus sit, quem ille sentit et agnoscat. Comitarur ipsum ingens hominum turba, quos curiositas & rerum novarum studium excitant. Hi illum undiq; urgent, premunt & hinc inde propulsant: quos tamen ille non curat, nec se ab illis tangi dicit. Ista vero ex fide à tergo accedit, & solam vestis ipsius simbriam contingit, & mox illum audimus clamantem: Quis tetigit vestimenta mea? Sola ergo fide Christum vere tangimus, ut nobis salutatis fiat, qua de re infra pluribus dicitur. Incerim huius exempli meminimus, qui hoc praeposito quodam studio excitati, Christum importune facis premunt & urgent, dum sacros ceteros ad eum, verbi praedicationem audunt, sacramentis communicant, cum interim à fide in Christum alienissimi sint, quod tota vice ipsorum conversatio abunde testatur. Sunt hi ex illorum numero de quorum conuentibus ad templum & sacrificijs Deus apud prophetas conqueritur, & quibus (ut nuper quoque dictum est) olim ipse Christus dicit: Nunquam novi vos. Discidite à me qui operamini iniquitatem. Non quisquis dicit mihi, Domine, Domine, introibit in regnum meum: sed qui fecerit voluntatem patris mei, qui in caelis est. Non ergo de solis externis huius nos sollicitos esse oportet, sed ut hinc incumberet, ut Christum vera fide complexi, illius spiritu animemur, qui & Dei dilectione & propter eum eius studio nos inflammet. Ita enim fiet, ut à Deo quon, diligamur, qui unda cum Christo filio suo ad nos veniet, & apud nos mansionem faciet, sicuti ipse Christus in Evangelio pollicetur. Vide Ioan. 14. cap.

Quid vero mulier, ubi quod occulte fecerat, Christum minime latere, & se iam in lucem protrahi videt? Timens & tremens prodeit, ad Christi pedes procidit, & omnem rei gesta veritatem palam exponit. Timoris causa est, quod propria infirmitatis & indignitatis sibi conscia, metuit, ne acceptum beneficium rursum amittat. Pulchre vero hic illorum, qui per fidem in Christum saluati sunt, ingenium simul & officium exprimitur. Agnoscunt illi Christum saluatore, & de eiusdem voluntate atq; potentia nequaquam dubitant. Sentiant item se per illum saluos factos esse. Incerim tamen semper animis illorum obuersatur pristinae conditionis recordatio, & infirmitatis propriae consideratio: quod sic, ut non possint non timere, quoties se tanto beneficio indignos esse cogitant, & simul se tantum beneficium in vasti recessibus gestare sentiunt, ut eundem facile amissuri sint, nisi singulari Dei gratia sustententur. Exemplum huius rei in Dauide habemus, qui cum peccatum suum iam translatum esse per Nathanem intellexisset, nec de diuina promissionis veritate quicquam dubicaret, illud ipsum tamen sibi semper per oculos versari queritur, & anxius orat, ut spiritu firmo Dominus ipsum innovare dignetur. Et hic illud Pauli facit, qui nos cum timore & tremore salutem nostram operari videt. Minime ergo probantur securi & oscitantes nonnulli, qui de salutis suae certitudine multum quidem gloriantur, interim de illa retinenda nunquam cogitant, & nec suae infirmitatis nec diaboli insidiatore a stultissimi memores, se illi circumueniendos praebent. Quorum postrema ferè deteriora sunt primis, sicuti alibi Christus admonet. Nos ergo mulierem hanc imitati, coram Domino humilitemur, & concreto spiritu cum indignitatem nostram, tum acceptum à Christo salutis beneficium publice confiteamur, & simul nostrae infirmitatis semper memores vigilemus, ne vel carnis cupiditatibus adrepti tanto Dei beneficio abutamur, vel diaboli insidijs circumueniri à salutis via ex-

Gal. 1.
Deut. 17.
Matth. 24.
2. Thess. 2.

Querit Christus, quis ipsum tetigerit.

ut Christus de re & salubriter tangatur.

Ezechiel. 33.
Iste 1. 29.
Ierem. 7.
Psal. 50. etc.

Mulier timens & tremens rem omnem narrat.

2. Corinth. 4.

2. Sam. 12.
Psal. 51.
Philip. 2.



orbitemus. Ita fiet, ut maiores fidei progressus faciamus quotidie, et ipsius Christi consilium in magis confirmemur.

Ut Christus timorem & trementem & tremorem vocat. Et huc postrema huius loci pars referri debet, qua narratur, ut timentem & trementem videm Christum sic allocutus. Primò illam, ut reliqui duo tradunt, presentis animi esse iubet, et sic vocat. Non enim se confundat & perdat, suos in medium protrahit Christus, sed se saluti facit, & conscientijs suis exhilaratos publica salutis & gratie sue exempla proponat. Et hic contemptum honorificum est, quòd filii nomine eam dignatur, qua hactenus quasi neglecta à Deo nostrae correctionis simul & miserie typum gesserat. Ita alibi paralyticum filium dicit, qui tamen in mortis peccatorum suorum penas exolvebat. Unde constat, nos propter ingentem corruptionem & meretriciam à Deo non reijci. Ut enim pater liberos morbis aut corporis vitio laborantes non ideo liberos loco habere desinit, sed eos tenerius amat: Ita nos propter naturae corruptionem & ex hac emanantes defectus non totos abijcit Deus, sed ardentiori affectu amoris complectitur, modò illam agnoscat, & salutem, quam ille nobis in Christo offert, amplectemur.

2. Causam salutis indicat. Deinde causam salutis indicat, dicens: Fides tua te servavit. Atqui prius virtus à Christo prodijse dicebatur, qua illam curavisset? Vtrumque tamen verè & rectè dicitur. Propriè quidem salutis omnis ex Christo est, nec aliud nomen est sub celo hominibus datum, per quod salvari possint. Atque hic non alia ratione, quàm fide percipitur, fide nos salvari scriptura ait: non quatenus illa nostrum opus est, sed quatenus Christi apprehendit, & nos illius consortes reddit. Et rursum, quia Christus nobis non ob merita nostra, sed ex gratia Deus saluatorem dedit, et idem nobis fidem largitur (sicut Dei donum esse Apostoli tradunt) salutem omnem ex mera Dei gratia dependere constat, nequam hinc nostris viribus aut meritis tribui debere. Hinc ergo Apostolicum illud dogma dicitur, Ex sola gratia per fidem in Christum hominè iustificari & salvari posse. Quae doctrina hodie magis offendit, quòd fidei vim ignorant, & illius loco nudam quandam & inanem opinionem animo capiunt. Quòd si verò idem intelligant, fidem certum & firmum conscientie & totius animi assensum esse, quo Christum amplectimur, qualis nobis in scriptura proponi solet: mox illam humiliter & longe exuperare, & per hanc nos ita Deo subijci sentiri, ut fide & illius effectibus nihil preclarum cogitari queat. Non temerè ergo fidei tribuitur, quòd nullis hominum viribus sine merito fieri potest. Nec interim illorum exemplo nos offendi decet, qui sub fidei prætextu peccandi libertatem habent: quin ipsi potius in hoc simus, ut fidem quam profitemur, totius vitæ consuetudinis & officij exprimamus.

3. Salutis certitudinem reddit. Tertio omnem timorem adimit, & salutis certitudinem reddit, dicens: Vade in pace, & esto sanus in gergo tuo. Semper enim inter spem & meum dubij fluctuamus, donec peculiari gratia Dei provisione confirmamur, qua per Evangelium offertur: cuius prædicationem idè pñi scilicet aditum quo facilius quotidianis conscientie tentationibus resistant. Paucis verò Christus salutis in ipso verbo exprimit. Primò enim pacem animorum confert, iuxta illud Pauli: Iustificati ex fide pacem habemus erga Deum, per Dominum nostrum Iesum Christum, per quem & aditum nostri sanus in gratiam hanc, in qua stamus, &c. Quam pacem alibi omnem mundi intellectus superare ait, et quod inter medias tribulationes durat, & tunc mirifice iuvat, quando humana omnia fallunt. Deinde salutem esse aut manere iubet. Nam ut salutis certos reddit, ita etiam officij admonet: ut salutem non modo credamus saluatos esse, sed salutem retinere studeamus. Nobis enim omnibus dicitur, quòd paralytico Christus dixit: Ecce sanus factus es, ne posthac peccet, ne quid deterris tibi contempseris. Frustræ enim salute in Christo gloriantur, in quibus ea tantummodo opera elacent, quæ demonstrant, & interitum merentur, aut qui ex ijs erepti, devoto animo ad ea relabuntur. Horum itaq; meminit, salutem in Christo constanti fide amplectamur, & vicè vivamus illius professione dignam: illi debentur benedictio, honor gloria & potestas in æternum. Amen.

H O M I L I A XLIII.

Adhuc eo loquente, veniunt quidam à principe Synagoga, dicentes: Filia tua mortua est: quid amplius vexas magistrum? Iesus autem ita timuit aut